

[Petra Petersen.]

ærede finansminister har sørget for, at hjemmene ikke kan påtage sig opgaverne.

Dernæst vil jeg gerne sige til den ærede ordfører for retsforbundet, at hvis man skal vente, til der er nødstilstand, hvis man skal vente, til barnet er underernæret, venter man altså med at kaste brønden til, til barnet er druknet. For sagen er den, at i vore store byer har vi skolebespisning, som har haft en udmærket indfyldelse på børnenes sundhedstilstand. Jeg forstår ikke, hvad det var, man skulle undersøge, om det var svinene eller børnene. Jeg synes, det var mere hensigtsmæssigt, at man undersøgte børnene, for det er jo dem, det drejer sig om — svinene klarer sig nok.

Til udvalgets ærede ordfører skal jeg sige, at det havde været betimeligt, om mit parti havde fået lov til at se disse udtalelser fra sundhedsstyrelsen før mødet i dag — bagefter har det ikke så stor værdi. Det, der interesserer mig umådelig meget, er den udtalelse, der er kommet fra sundhedsstyrelsen, for jeg husker meget vel fra afstemningen i fjor her i tinget, at sundhedsstyrelsens formand, det daværende medlem af venstres rigsdagsgruppe, Johs. Frandsen, ene af venstremænd stemte for skolebespisningen, altså fordi han i sin egenskab af formand for sundhedsstyrelsen var klar over dens nødvendighed.

Jeg tror ikke, man behøver at gentage, hvad der er sagt ved første behandling. Jeg vil kun sige, at det er en forbrydelse, man begår mod Danmarks børn, når man tager skolebespisningen fra dem, og da ordføreren for det radikale venstre ikke gik ind på min indledning, kan jeg ikke lade være med at sige, at det radikale venstre efter min mening har en meget stor skyld, når loven efter vedtagelsen her ved tredje behandling bliver ringere, end den var før april 1951. Jeg forstår ikke rigtig det radikale venstres stilling, men det lader ikke til, at det radikale venstres ordfører ønsker at forklare, hvorfor det radikale venstre pludselig har taget den stilling, det har.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg vil gerne under denne drøftelse bringe i erindring, hvor få af Danmarks kommuner der har skolebespisning. Jeg ved meget vel, at man heroverfor kan anføre, at mange af de mindre kommuner ikke har behov herfor, men jeg skal henvise til de bemærkninger, jeg fremkom med under sagens første behandling, da jeg understregede, at en række store provinsbyer — vel at mærke

socialdemokratisk styrede provinsbyer — indtil i dag ikke har benyttet sig af skolebespisning. Jeg beder om, at det bliver taget med i overvejelserne af de skarpe kritikere, som retter skytset mod det lovforslag, jeg har fremsat.

Jeg vil dernæst gerne sige, at det kunne da aldrig falde mig ind at drøfte dette spørgsmål ud fra synspunktet, at det er skadeligt for børnene at få et måltid mad på skolen. Jeg ønsker at drøfte spørgsmålet ud fra det synspunkt, at opgaven først og fremmest ligger i hjemmene, og at hvis de offentlige udgifter skal begrænses, må også dette område tages med ind under undersøgelserne. En af de ting, i hvert fald jeg har søgt at nå til, er en begrænsning af det offentlige udgifter, ikke alene statens udgifter, men i første række kommunernes udgifter. Enhver, der har fulgt med i kommunernes budgetter ude omkring i landet fra det forår, vi har bag os, ved, at der hersker stor ængstelse i kommunerne, og jeg vover også den påstand, selvom den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti her er bedre vidende end jeg, at man også i Københavns kommune nærer ængstelse for de stadigt stigende udgifter.

Da det spørgsmål er bragt frem, hvorvidt man står på tilstrækkelig saglig grund, vil jeg gerne have lov til at citere et par linier fra sundhedsstyrelsens skrivelse for at understøtte det standpunkt, jeg har fremført. Den 2. maj 1951 siges der til slut i skrivelsen fra sundhedsstyrelsen, at når man skal tage hensyn til de økonomiske forhold i stat og kommune — og det er altså det, jeg vil gøre —, og når udgifterne til skolebespisning er for store, må det

„være at foretrække at lade denne stå åben for alle børn på de lavere klassetrin samt for de børn på andre alderstrin, som af skolelægen af lægelige grunde henvises til skolebespisning“.

Dermed siger jeg ikke, at det er et tilstrækkeligt svar overfor de repræsentanter i denne sal, som ønsker en udvidet skolebespisning hele året rundt. Men hvis man skal opfylde det krav, som jeg i hvert fald mener bør opfyldes: en begrænsning af udgifterne, så er der en autoritet tilstede i form af sundhedsstyrelsen, der understreger, at når man skal gå den vej, har det forslag, som foreligger til behandling, og som jeg anbefaler at man vedtager, ramt det, som man også fra lægelig side kan sige god for.

Det, jeg sagde til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, skulle være en venlighed, en betinget ros. Jeg er selvfølgelig ked